

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani. Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak utaim a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál. Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”

Keresztény gyülekezet Krisztus közösségében!

Meglehetősen sok útról és utazásról olvashatunk a Bibliában. Gondoljunk csak Ábrahám útjára, aki elindul az ismeretlenbe Isten szavára hallgatva. Jákób útjára mely elvezetett az atyai háztól, a dühös testvértől. József testvéreinek az útjára Egyiptomba, akik gabonát akarták vásárolni az éhezés éve alatt. Mózes és a nép útjára, mely Egyiptomból ki, a pusztán át vezetett. Jónás hajóútját is felidézhetjük, vagy az újszövetségi korba belépve a tanítványok indulását Jézussal, vagy akár Pál missziói útjait.

Egyik sem volt épp könnyű utazás. Akadt bennük veszély, nehézség, ellenség, düh, nem várt, vagy épp nem értett fordulat, félelem, bűn és büntetés is. Ábrahámnak a kánaáni letelepedést követően Egyiptomba kell költöznie. Jákóbot saját rokona használja ki, majd haza kell térni és megbékélnie testvérel, amitől talán a leginkább rettegett. József testvéreinek otthonuk és az őket vádló egyiptomi úr között kellett ingáznuk és felelősséget vállalniuk testvérükért úgy, hogy közben a saját életük volt a tét. Mózesék menekülő és zúgolódó útja a pusztában, évtizedekkel lett hosszabb, mint várták. Jónás menekülő hajóútja a cethal gyomrába vezetett, majd végül a bűnös nagy városba, Ninivébe. A tanítványok többször bejárták Jézussal az országot, ám végül Jeruzsálem mellett, a Golgota hegyén kell megtorpanniuk. Pál kereskedőket megszegyenítő mértékben utazta be a Földközi-tenger keleti felét, hajótörés, fogság, üldözés és megaláztatások közepette.

Vajon melyikük, hogyan képzelte az utazását az induláskor? Számoltak a nehézségekkel?

Igen, én azt gondolom, hogy ezek az emberek, ahogy ma mi sem, ők sem voltak naivak, egy hosszú út kapcsán. Tudták, hogy fel kell készülni a mindennel, amivel csak tudnak, hogy ne lehessen gond. Történt e mégis várható, vagy abszolút váratlan esemény? Nem is kevés!

Bő egy éve, mikor Amerikába utaztunk, mi is felkészültünk ruhával, gyógyszerrel, személyi papírokkal, pénzzel és biztosításokkal, hogy bármi gond adódik, mindent könnyedén megoldhassunk, hála a jó felkészülésnek. Adódott e mégis olyan gond, amihez minden előrelátásunk kevésnek bizonyult? Nos, adódott, lerobbantunk az autóval, a semmi közepén, ahol természetesen a mobiltelefonok számára sem volt téterő.

Azt hiszem senkinek sem ismeretlen az a helyzet, hogy bár ő úgy érzi, hogy erején felül, mindent megtett, mégsem jönnek úgy össze a dolgok, ahogy szeretné. Meglehetősen bosszantó állapot tud ez lenni. Ilyenkor gyakran elhangzik; „Olyan, mintha az univerzum ellenem lenne.” „Mintha minden ellenem dolgozna.” „Bármit teszek, minden hiába.”

„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az Úr.”

Igen, az igében nagyon lényegre törően hangzik a mondat. Amit mi tervezünk, amit mi jónak látunk, az bizony nem mindig egyezik azzal, amit az Atya szán nekünk. Az ilyen esetekben pedig, bizony falakba ütközünk az útjaink során. De miért vannak ott azok a falak, hogy kerülnek oda olyan hirtelen, hogy mi képesek vagyunk fejfel belerohanni ezekbe a falakba.

Sokan az ilyen helyzetekben csalódottak és mérgesek: „Miért nem tehetem?” „Miért kellett ennek így történnie?” „Miért támaszt Isten elém akadályokat?” „Miért akar engem korlátok, azaz szabályok közé szorítani?”

Én magam, eddig úgy tapasztaltam, hogy Isten 3 esetben helyezett elém falat, vagy körém korlátot. Volt olyan korlát, amely távol tartotta tőlem a szakadékot, a húzó, igéző mélységet. Volt olyan fal, amibe belerohantam, pedig nem sokkal odébb ő nyitott nekem ajtót a falon. A baj csak az volt, hogy elfelejtettem, hogy Ő is ott van, hogy nem a saját erőmből és tudásomból kell az úton maradnom, hanem magamat Őrá bízva. A harmadik féle falak pedig azok, amelyeket nem értek. Hiszem, hogy azoknak a falaknak, nehézségeknek, fájdalomnak, ott volt a helyük, de meg, nem értettem őket igazán. Azt hiszem, hogy az

Atyának igenis vannak olyan gondolatai és útjai, amelyeket mi, most, itt a földi életünk során, nem tudunk megérteni, nem tudunk megmagyarázni. Csak az Isten szeretetének legnagyobb jelére, Krisztus keresztyére tekinthetünk ilyenkor, a hitünk, az életünk alapjára, oda ahol a két út, a lehető legmeggrázóbban találkozott. Ez a két út a bűnös, lázongó ember akaratának az útja és a Teremtő és Megváltó, kegyelmes Isten akaratának az útja. Ennek a két útnak a keresztesződésében pedig ott találjuk Krisztust. Őt, aki számunkra az egyetlen út, az egyetlen igazság és az egyetlen valódi élet. Ahogy önmagáról mondta, valóban Ő az ajtó és mi csakis ezen az ajtón keresztül mehetünk az Atyához az életre. Erről az ígéről prédikált egy lelkész egy ifjúsági evangelizációs alkalmon majd kérte, hogy a jelenlévők tegyék fel a kérdéseket, amik megfogalmazódtak bennük. Az egyik kérdés az volt, hogy „Hol van a kiskapu?”. Jogos a kérdés. Megszoktuk, hogy minden alól lehet kibúvót találni. Fél igazságokat megfogalmazni, vagy épp kiskapukat teremteni a megfelelő ellenszolgáltatásért cserébe. Pénz, ajándék, szívesség, ismerjük ezeket a kiskapu teremtő eszközöket. Kényelmessé válunk, ha az igazságról van szó. Beérjük annyival is, amennyi egyezik a mi igazságunkkal. Isten igazsága azonban nem ilyen. Nem irányíthatjuk, nem magyarázhatjuk, nem uralhatjuk kedvünkre. A keresztes igazságon, azon, hogy az egyetlen ártatlan szenvedte az összes bűnös büntetését, az én összes bűnömért járó büntetést, azért hogy én tovább haladhassak az utamon. Azért, hogy legyen korlát a szakadék előtt, azért hogy legyen azon a falon ajtó, hogy ne a külső sötétség legyen majd az én helyem. Ezt az igazságot lehet, hogy még nem értjük pontosan, mert még mindig ott van a kérdés, akár az érthetetlen falaknál; „Miért kellett így történnie?”.

Mai igénk utolsó verse, pont ezekre a miértekre válaszol.

„Ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”

Isten ígéje mai élő és ható akarat. Nem emberi akarat, amely formálja az igazságot, ha úgy kényelmesebb, nem olyan, amely kiskaput ad, vagy keres, nem olyan, amely alattomosan terveket sző, hogy elérje a célját. Az Atya akarata azért teremt, indít és végez ma is, mert a valódi Igazságból indul, mert mikor megragad, akkor afelé a cél felé irányít, amiért Isten valóban küldte. Mi még nem látjuk úgy az Ő igazságát, hogy magunktól minden döntésünkben, minden gondolatunkban, minden utunkon egyenesen felé tartunk. De nem is hagyott egyedül bennünket, nem hagyott magunkra bennünket ebben a homályos látásban. Hív minket és irányt ad a helyes út felé, ahogy arról mai igénk első szakasza is tanúskodott: *„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.”*

Isten kész megbocsátani. Kész, hogy még ma is, újra, meg újra ajtót nyisson előttünk. Mert az Ő ígéje az irgalom, az Ő gondolata a szeretet és az ő útja az élet.

Amen